

Hans Becker: „ROZALIA ȘOȘ ESTE CEL MAI BUN PIVOT DIN LUME!"

Hans Becker — antrenorul reprezentativei R. D. Germane (formație care a dominat în ultimele sezoane handbalul feminin internațional) — încîntat de jocul Rozaliei Șoș spunea: **„Este o mare sportivă, categoric cel mai bun pivot din lume! Oricare antrenor și-ar dori-o în formație..."** În echipa lumii, alcătuită de specialiști și publicată de presa internațională, Rozalia Șoș se află la loc de frunte, în postul care a consacrat-o (a se nota: fără contracandidată!).

Rozalia Șoș este, așadar, una dintre vedetele internaționale ale handbalului. Născută la Tg. Mureș, la 1 februarie 1947, Rozalia a îndrăgit sportul încă din primele clase ale școlii elementare. Au pasionat-o gimnastica, voleiul și baschetul, discipline pe care le-a practicat simultan, învățînd de la fiecare cîte ceva pentru a-i folosi la... handbal, sport la care a ajutat-o să se fixeze antrenorul Arcadie Kamenițchi. Grație talentului, antrenamentelor conștiincioase și pasiunii depuse a reușit să se impună repede și să joace în divizia A, în formația Mureșul. Doi ani la Universitatea Cluj și din sezonul trecut din nou la Mureșul, iată scurtul itinerar al excelentei handbaliste care este Rozalia Șoș.

Cînd încă nu împlinise 20 de ani, antrenorii au selecționat-o în echipa națională de tineret. A fost doar o escală (8 jocuri-35 de goluri marcate) în drum spre reprezentativa A. Toți antrenorii echipei României i-au solicitat și continuă să-i solicite serviciile. La 24 de ani, Rozalia Șoș a îmbrăcat de 69 de ori tricoul tricolor, reușind să înscrie 168 de goluri.

Ce calități deosebite are, de fapt, această handbalistă? În primul rînd, o forță herculeană și, în ciuda unei staturi masive, o mare mobilitate. În anii petrecuți pe terenul de handbal, mureșeanca a învățat o mulțime de lucruri pe care le pune în aplicare cu o iscusință deosebită. Abilă, atentă, speculează orice situație, intuiește cu o clipă mai devreme manevra adversarei, intervine prompt. Și, mai ales, îi place foarte mult să marcheze! Ochii ei sînt în permanență spre poarta adversă, caută cu insistență drumul spre gol. Pentru orice atacantă este o problemă să treacă de ea, pentru orice apărătoare este o problemă s-o stopeze. O ultimă și deosebit de concludentă mostră a acestei înverșunate dorințe de a înscrie a fost meciul de joi cu campioana țării, Universitatea București. Pe stadionul Tineretului, Rozalia a marcat 11 goluri, aducînd echipei Mureșul un punct mare cît... roata carului. Și nu s-ar spune că n-a fost sever marcată...

Ce-ți dorești pentru viitor Rozalia Șoș? **„În primul rînd să am o fetiță. Este o dorință comună, a mea și a soțului meu, Arcadie Șoș, și el sportiv, membru al echipei de polo Mureșul Tg. Mureș. Apoi, să urc pe scara ierarhică a meseriei mele** (n.n. este croitoreasă la Fabrica de confecții Mureșul) **și — în fine (de fapt, în ordine cronologică, este prima dorință) — să cuceresc, alături de colegele mele din echipa României, o medalie la finalele campionatului mondial de handbal feminin, în decembrie în Olanda..."**

Ne face o deosebită plăcere să-i dorim — celui mai bun pivot din lumea handbalului — împlinirea tuturor dorințelor.

Hristache NAUM

DREPTUL LA APEL

Asociația fotbaliștilor englezi a hotărît ca jucătorii suspendați pe viață să poată face apel asupra grelei sentințe. Măsura e de fapt platonică, vizînd o reabilitare morală, deoarece apelul nu poate fi introdus decît după... 7 ani de la data pronunțării pedepsei.

Ultima pedeapsă pe viață a fost pronunțată în 1965, cînd zece jucători au fost suspendați pentru vînzarea unor meciuri. Se pare că încă la acea dată existau dubii serioase asupra vinovăției lui Peter Souwn și Tonny Kay, ambii internaționali. Ei se pregătesc pentru a ataca sentința și deși ambii au vîrsta de 33 de ani, speră într-o întoarcere pe terenurile de joc.

GRUIA, GAȚU ET COMP. – IDOLI SPORTIVI ȘI ÎN AFRICA

O nouă confirmare a prestigiului de care se bucură sportul românesc — în general și handbalul în special — peste hotare: **timp de o lună de zile (6 august — 6 septembrie) prof. Gabriel Zugrăvescu, antrenor federal, a condus la Beirut un curs pentru antrenorii de handbal din țările arabe.**

„Invitat de federația de handbal din Liban — ne-a spus G. Zugrăvescu — **am ținut cursuri la Institutul de Educație Fizică din Beirut cu 60 de viitori tehnicieni din Libia, R.A.U., Kuweit și Liban, printre care vicepreședintele și secretarul general al federației de handbal din Libia. O primă concluzie:** handbalul este foarte îndrăgit în această parte a lumii, multe dintre țările africane dorind să-l introducă în școli. **Cursul a fost axat pe metodica învățării handbalului, cuprinzînd lecții teoretice și practice.**

Handbalul românesc este deosebit de prețuit. Unii dintre cursanți urmăriseră din tribune finala campionatului mondial masculin de la Paris. Gruia, Gațu și colegii lor sînt mai mult decît niște vedete — au devenit idoli sportivi. **Pe aceste considerente delegații forurilor sportive mi-au cerut să comunic federației noastre că doresc să obțină acordul ei pentru ca antrenori români să-i sprijine în dezvoltarea handbalului, iar o serie de antrenori din țările arabe să poată audia cursurile de la noi. Toate antrenamentele pe care le-am făcut au fost urmărite cu interes de presă, au fost filmate, s-au făcut kinograme, fotografii. Cele două filme-școală pe care le-am prezentat au fost atît de apreciate încît pur și simplu nu mi-au mai fost înapoiate... Lăsînd gluma la o parte, adevărul este că au solicitat printr-o scrisoare federației să le fie lăsate pentru a fi proiectate în numeroase centre. La încheierea cursului — cînd celor ce au audiat cursurile li s-au înmînat diplome de antrenori — organizatorii m-au rugat să devin mesagerul lor pe lîngă C.O.R. pentru a-i sprijini ca în fiecare an aceste cursuri să fie conduse de un tehnician român. Păstrez amintiri de neuitat. Cei cărora am încercat să le transmit cîte ceva din cunoștințele mele s-au dovedit harnici și conștiincioși elevi, dornici să contribuie la dezvoltarea handbalului în țările lor".**

Ziarele libaneze au publicat materiale elogioase privind activitatea antrenorului G. Zugrăvescu. În fotografie, unul dintre aceste articole

GÎNDURI DE TOAMNĂ

Astăzi, vara, prin urmare,
A plecat... în deplasare

★

— Veni și toamna pe alei.
— Normal! Era doar... turul ei!

★

Tot vîntu-mi pare, fraților,
Că-i cel mai bun... măturător.

Victor HILMU

„Internaționalele de atletism" la a 20-a lor aniversare

Primele campionate internaționale ale României reprezintă o dată importantă în istoria mișcării noastre atletice. Ele au însemnat actul de maturitate a acestei mișcări.

Cînd, în 1948, s-a pășit la organizarea acestei competiții, mulți s-au îndoit de reușita ei, dar succesul primei ediții și, mai ales, triumful următoarelor, au dovedit că atît din punct de vedere sportiv, cît și propagandistic, atletismul românesc a repurtat o victorie.

Pasionații atletismului își aduc aminte de vedetele atletismului mondial prezente pe stadionul Republicii de-a lungul celor douăzeci de ediții. Cine nu-și reamintește de acele memorabile „internaționale" (1956), cînd, sub lumina torțelor, stadionul Republicii fremăta de entuziasmul celor 30 000 de spectatori? Cine a uitat de excepționala ispravă a lui Bob Gutowski, la săritura cu prăjina, de sprintul lui Williams, de aruncarea lui Sidlo sau de strălucitele victorii ale lui Constantin Grecescu?

În preajma celei de a XX-a ediții, găsim interesant de a înfățișa celor ce urmăresc atletismul, numele și rezultatele învingătorilor din prima ediție. Este un document care începe să fie uitat sub povara celor douăzeci și trei de ani!

BĂIEȚI:

100 m: Lupșa (R) 10,8.
200 m: Lupșa (R) 22,2
400 m: Solymosi (U) 51,0
800 m: Hires (U) 1:57,8
1500 m: Garay (U) 3:54,2
10 000 m: Zatopek (C) 30:03,6
110 mg: Krul (Ceh.) 15,6
400 mg: Kiss (R) 54,7
Lungime: Adamczyk (P) 7 m 15
Triplu-salt: Puskas (U) 13 m 62
Înălțime: Söter (R) 1 m 90
Prăjină: Krejcar (C) 3 m 90
Greutate: Lomowsky (P) 15 m 95
Disc: Klics (U) 49 m 29
Suliță: Varszegy (U) 65 m 27
Ciocan: C. Dumitru (R) 48 m 90
4X100 m: Ungaria 42,4
5 km marș: Balsan (Ceh.) 22:01,8

FETE:

100 m: Sicnerova (Ceh.) 12,6
200 m: Mertin (U) 26,2
800 m: Zubek (U) 2:25,5
80 mg: Gyarmati (U) 12,3
Înălțime: Chlumska (Ceh.) 1 m 45
Lungime: Gyarmati (U) 5 m 58
Greutate: Komarkova (Ceh.) 13 m 20
Disc: Dobranska (P) 39 m 21
Suliță: Rohonczi (U) 37 m 10

Saltul valoric realizat de atletismul românesc în cei peste douăzeci de ani care au trecut de la prima ediție a „Internaționalelor" nu poate fi trecut cu vederea.

Dacă la băieți situația nu este chiar atît de strălucită, în schimb progresul atletismului feminin este impresionant, și el este și confirmat de recentul succes de la Jocurile Balcanice. Să nădăjduim că el va fi întărit și de performanțele celei de a XX-a ediții a Internaționalelor!

prof. Camil MORȚUN

RECENZII

DE LA SIVRAC LA EDDY MERCKX *)

Ilie Goga, erudit confrate, și-a pus din nou condeiul în slujba ciclismului. Fin observator al activității interne și internaționale a sportului cu pedale din ultimele decenii, cercetător pasionat al tuturor publicațiilor care se ocupă de „mica regină a șoselelor", acest condeier știe să reînvie cu farmec deosebit amintiri care au făcut din sportul ciclismului o legendă vie. De această dată, Ilie Goga a format tandem (fiindcă și tandemul există în lumea ciclismului) cu Emil Iencec — pentru a scoate la iveală povești adevărate din existența de 100 de ani a sportului bărbăției și curajului. În cartea recent apărută în librării, cititorul iubitor de sport găsește un vast mozaic, cuprins între activitatea domnului de Sivrac — creatorul celeriferului și izbînzile fără precedent ale marelui Eddy. Spicuind de ici, de colo lucruri interesante, înfățișînd viața și faptele unor precursori ai ciclismului, depănînd amintiri din vremi știute, povestind marile victorii sau dramele așilor sportului cu pedale de la noi și de pretutindeni, Ilie Goga și Emil Iencec dau literaturii sportive o lucrare de valoare.

Deși cartea are unele inegalități (pagini de un cuceritor lirism alături de simple „dări de seamă" sau neinteresante statistici) și unele inexactități (generate de graba condeiului), lucrarea constituie un document important. Ea se adresează deopotrivă sportivului (care poate găsi acolo sfaturi prețioase ale marilor campioni) și spectatorului (pasionat al celui mai captivant roman-foileton, ciclismul). Așadar, pentru toți invitația de a citi cartea ziariștilor sportivi Ilie Goga și E. Iencec.

H. N.

*) „AȘII PEDALEI" — I. Goga, E. Iencec, 276 de pagini, 11 lei — Editura „Stadion".

TIRUL CU PUȘCA

În editura „Stadion" a apărut cartea „Tirul cu pușca" elaborată de maestrul sportului, prof. **Valeriu Panțuru.** Autorul (în trecut un virtuoz trăgător, multiplu campion al țării) prezintă, pe distanța a aproape 200 de pagini, metodica selecției și pregătirii în această disciplină grea a preciziei și stăpînirii desăvîrșite. Concepută pedagogic, sistematizat, redactată într-un stil simplu, pe înțelesul tuturor, lucrarea se adresează, în primul rînd, instructorilor și antrenorilor care au în pregătire grupe de începători. Tocmai la acest capitol bibliografia noastră era foarte săracă. Astfel, recentul volum vine să umple un gol, punînd la dispoziția celor dornici să învețe să ochească un manual de o deosebită valoare practică.

LA SITARI

Venise toamna, cu toate ale ei și cu sitari. Multe auzisem despre frumusețile vînătorii de sitari, dar de cînd purtam pușcă de vînătoare încă nu le ieșisem niciodată în întîmpinare. Dar în toamna aceea eram hotărît să merg și eu la sitari. Și, cum la o asemenea întreprindere un om cu cap nu purcede pentru prima dată singur, mi-am găsit și eu doi tovarăși vînători vechi, sitărari, ziceau ei. Și pentru ca toate să fie cum trebuie, unul dintre ei avea și cîine. Bob îl chema.

Pînă la pădurea din lunca Argeșului am tot ascultat povețele însoțitorilor mei și le-am tot rînduit în minte, adăugîndu-le la cele ce citisem și răscitisem în legătură cu pasărea cu ciocul lung și felul în care trebuie căutată și vînată.

Am ajuns la pădure. Pe cei cîțiva copii adunați de pe drum i-a așezat în ordine de bătaie amicul A., iar noi ne-am postat în puncte „cheie" pe unde aveau să treacă sitarii...

— Dacă vînăm cu gonași, cu cîinele ce mai faceți? am întrebat mirat. Dar C., stăpînul lui Bob, s-a uitat atît de chioriș la mine încît pe loc m-am simțit cu douăzeci de ani mai mic!

— Aici Bob, a comandat el, iar cîinele l-a ascultat. S-a așezat cuminte lîngă vînător. Și a stat așa cuminte preț de cîteva minute, pînă cînd a auzit larma copiilor care porniseră să sperie și să ridice sitarii de pe unde or fi fost ascunși. Atunci Bob a izbucnit înainte ca o săgeată.

— Bob! Bob! Aici! N-auzi Bob?! Bob vino înapoi! striga de mama focului stăpînul. Dar Bob se făcea că n-aude. După ce a parcurs distanța vînători — gonași și înapoi, s-a oprit la piciorul stăpînului, suflînd din greu. Și nu stă cîinele să răsufle ca lumea, că pornește iarăși! Și iar se scarpină C. în ceafă și iar strigă. De astă dată pe lîngă numele de botez îi adaugă cîinelui și cîteva epitete, ba-i mai zice și altceva...

Cîinele se înapoiază iarăși, într-un tîrziu. Dar acum i se înfundă: stăpînul său, nici una nici două, îl leagă cu lesa de un copac.

Au sosit sitarii!

Cînd vede Bob una ca asta, începe să se zbată, să scheaune, ca apoi să latre în toată legea. Și lătra de răsuna pădurea!...

— Apoi, dac-a fost vreun sitar pe-aici, ăla nu se mai oprește pînă la Salonic!...strigă cu năduf amicul A. Hai să încercăm în altă parte....

— Încercăm mai bine „la picior", zice stăpînul cîinelui. La sitari, Bob e învățat să caute....

Și plecăm, răspîndiți în trăgători, pe o fîșie plantată cu răchită roșie „numai bună ca să ție sitari" cum zice A. În mijloc merge C cu Bob. Și cum îl sloboade din lesă, Bob pleacă în galop nebun drept înainte și nu-l mai vedem pînă cînd nu ajungem într-o rariște. Acolo îl zărim răfuindu-se cu niște oi.

Iar apel, iar mustrări și iar plecăm. Pleacă Bob iar înainte, face în galop ocoale cît era pădurea de mare, în așa fel încît nu ne lasă în față, pe o adîncime de o sută de metri, nici o vietate, cît de indolentă. În acest timp însă C. răgușește tot strigîndu-și cîinele: Bob! Bob! Caută aici Booob!!! Aici!....Dar Bob nici gînd....

— Am vînat destul, zic, privind, nădușit și cu năduf, la soarele înfipt în crucea zilei. Ar fi vremea să ne înapoiem.

— Am vînat pe dracu! ripostează furios A. A vîna înseamnă a împușca ceva; noi ce-am împușcat? Dar tot am să împușc ceva! Îl împușc pe Bob, că de altceva nu-i bun!......

Așa s-a sfîrșit prima mea zi de vînătoare la sitari...

Ilie CÂRCIU

REFLECȚII FOTBALISTICE

● **Fotbaliștii care folosesc mijloace extrafotbalistice, nu prea sînt... extra!**

● **Numai antrenorul care fructifică însușirile fotbaliștilor în mod diferit, asigură... unitatea echipei!**

● **Plonjonul la picioarele adversarului implică, totuși, un risc: dacă adversarul confundă capul portarului cu balonul și... nu ratează?!**

● **Apărătorul care înscrie în poarta adversă, desfide proverbul: ce ție nu-ți place, altuia nu-i face!**

● **Cînd medicul este suprasolicitat în desfășurarea unui meci, fotbal nu se mai joacă decît în... pauzele dintre accidentări!**

● **Numai echipele care-și învață perfect lecțiile... repetă anul!**

D. C. MAZILU

RĂSPUNDE Ion Poștașu

NICOLAE CHIRVASE, COMUNA NICOREȘTI. 1. **„Cum aș putea intra în posesia insignei clubului Rapid? Am citit într-o publicație că cine dorește să intre în posesia acestei insigne, să trimită prin poștă 12 lei, pe adresa clubului. Așa am și făcut, dar am primit banii înapoi".** Tot e bine! Alți cititori, adresîndu-se cluburilor și solicitînd fotografii sau insigne (contra cost, bineînțeles), nu numai că nu au fost serviți, dar n-au mai primit nici banii înapoi. Credeați, oare, că numai cu fisele de telefon se întîmplă acest lucru? Adevărul este că aproape toate cluburile, deși afirmă că au nevoie de membri susținători și de venituri, dau prea puțină atenție acestei probleme. Și lucrurile continuă, așa cum știm cu toții: suporterii, consecvenți, scriu cluburilor. Nu mai puțin consecvente, acestea... tac! 2. Recordul mondial la 100 m plat femei este 11,0 sec. El a văzut lumina zilei la J.O. din Mexic, fiind opera americancei de culoare Wyomia Tyus. Dar, între timp, s-au prezentat și alte... coproprietare. De pildă, Renate Stecher, care a realizat anul acesta aceeași performanță-record.

IOSIF SUTH, CLUJ. **„Ce face arbitrul, dacă la un meci disputat în nocturnă, se defectează instalația electrică?"** Întîi, face ceea ce faceți și dv. acasă: cheamă un electrician! Dacă lucrurile nu pot fi readuse la normal, partida se reia în ziua următoare, nu de la început, ci din momentul cînd s-a întrerupt.

ALEXANDRU AVEL, TÎRGU OCNA. În cazul nerespectării distanței de 9 metri, de către un jucător sau mai mulți ai echipei în apărare, la executarea unei lovituri libere, arbitrul va da un avertisment colectiv ÎNTREGII ECHIPE. Dacă fapta se repetă, jucătorul vinovat va fi eliminat de pe teren, chiar dacă prima tentativă de executare a loviturii libere fusese obstrucționată de un alt jucător. Între timp, cartonașul galben al arbitrului indicase avertisment pentru întreaga echipă. Dv. creați, deci, o falsă problemă, legînd acest avertisment de prezența sau absența din teren a căpitanului de echipă.

ANDREI ȘTEFAN, GALAȚI. Steagul roșu a retrogradat din divizia A la sfîrșitul ediției 1967—68.

TITI RAILEANU, TRIFEȘTI. Întîi, o precizare absolut necesară: ca orice tînăr din țara noastră, Iordache, portarul Politehnicii Iași, își satisface stagiul militar. În ceea ce privește situația lui ca jucător, ne-ar bucura, desigur, ca, apreciind realist lucrurile și punîndu-se în balanță și interesele generale ale fotbalului nostru, să ni se ofere cît mai curînd prilejul de a-l revedea în poartă.

D. ROȘU, BUCUREȘTI. În meciul pentru „Cupa Davis", cu Iugoslavia, de anul trecut, cele două puncte ale noastre au fost realizate de Țiriac (la Spear) și de dublul Năstase — Țiriac. Surprizător, Năstase a pierdut atît în fața lui Franulovici, cît și în fața lui Spear.

GEORGE VLĂDOIU, PLOIEȘTI. După cele întîmplate duminica trecută, la Cluj, în meciul C.F.R. — Jiul, aveți de dat un sfat celorlalte echipe care vor juca la Cluj:

Nu veniți cu-înaintași,
Căci interpretînd noi roluri,
Ceferiștii, drăgălași,
Își marchează singuri goluri!

T. BALMUȘ, BÎRLAD. Un catren, pe marginea golului primit de Răducanu, în meciul cu O.F.K. Beograd, de la jucătorul-poet Santraci:

Se-aude prin Giulești (deci nu-i secret),
Că „Rică", de pe postul de portar,
Se va reprofila în... critic literar,
Că are el „ceva" cu un poet...

CE NU SE VEDE E FOTBAL!

Ilustrații: N. CLAUDIU

file îngălbenite

metamorfozele unei medalii

În acea zi înăbușitoare de august, satul olimpic era învăluit într-o liniște cu totul nefirească. Căldura mare și plictiseala și mai mare alungaseră ultimii lui locuitori, prin colțurile umbrite. Jocurile Olimpice erau pe sfîrșite. În blocul României nu prea era veselie. Și nici nu avea de ce să fie. Eram la Olimpiada care a urmat strălucitului succes din 1956, de la Melbourne, unde, cu o delegație relativ mică, țara noastră se clasase a X-a din lume. Performanțele românilor produseseră atunci senzație în toată lumea.

Dar asta se petrecuse cu 4 ani înainte... Acum stăm prost al dracului. Ne mai trebuie cel puțin o medalie de aur — ca „să îndreptăm vînzarea", cum spunea un mucalit.

Seară de seară, ore în șir, pînă aproape de zori, conducerea delegației și antrenorii dezbăteau și analizau șansele, pe toate fețele. Dar medaliile nu prea se arătau la orizont, nici în variantele cele mai optimiste. Nu-i vorbă că avusesem și cîteva neșanse tocmai la sporturile de la care așteptasem mai mult: box, caiac-canoe și scrimă. Nici pe la atletism nu se prea potriviseră socotelile de acasă... Așa că începuserăm să ne resemnăm. Mai aveam talerele în concurs, și cu asta ne încheiam socotelile. Dar speranțele erau subțirele...

În după-amiaza aceea plictisitoare, eram numai cîțiva în cantonament. Așteptam să se întoarcă taleriștii de la poligon și apoi, pe seară, cînd răcoarea se lăsa peste „Cita Eterna", să plecăm la finalele de box. Asta, așa ca pasionați ai sportului, ca să-l vedem pe teribilul Cassius Clay, că români în finală nu găseai de fel. Vremurile de la Melbourne, cînd numai boxul aduse-se 5 medalii erau acum de domeniul amintirilor.

Deodată, liniștea din blocul nostru fu sfîșiată de sunetul prelung al telefonului de la secretariat. Nimeni însă nu se grăbea să-l ridice. La urma urmelor nici nu așteptam nimic. Nici măcar telefoane de la București.

— Iar trebuie să fie pisăloaga aia de la administrativ, care ne întreabă zilnic de efectivul delegației — zise cineva într-o doară.

— Da, du-te omule odată și ridică telefonul ăla, că ne sparge timpanele — strigă dintr-o cameră cineva din conducerea delegației.

În sfîrșit, „ofițerul de serviciu" ridică plictisit receptorul, drăcuind printre dinți.

— Alo, da, eu sînt.

— ...

— Cum? O medalie? se auzi vocea acestuia trezit brusc din somnolență.

— Cine-i la telefon? întrebarăm toți deodată.

— Este nea Petrică Cișmigiu, răspunse ofițerul de serviciu. **Comunică de la poligonul Umberto, că Dumitrescu are sigur medalia de bronz, dar concursul nu s-a terminat încă...**

La această veste neașteptată, m-am precipitat spre locul de parcare al satului olimpic, dar pe Salvatore, șoferul delegației române, parcă-l înghițise pămîntul. Într-un tîrziu, l-am găsit ca un sicilian ce se respecta, tolănit fără griji, la umbră.

— Radio, Salvatore, à la poligone — și mașina simpaticului nostru sicilian porni cu o viteză care ne atrase mustrările carabinierilor ce vegheau la liniștea satului olimpic.

Aci, la poligon, emoție mare. Mai erau în concurs doi trăgători: italianul Rossini și sovieticul Kalinin. Amîndoi mai aveau de tras cîte o serie de 25 de focuri, care aveau să decidă ordinea primilor 3 clasați. Dumitrescu încheiase concursul relativ bine și acum sta cuminte într-un colț cu antrenorul Cișmigiu. Culoarea medaliei sale depindea de rezultatele celor doi.

O liniște mormîntală se așternuse peste cochetul poligon.

Italianul se apropie de stand, potrivi calm arma și ordonă lansarea talerului. Arma bubui și talerul se făcu țăndări, spre entuziasmul spectatorilor. „Azzurr"-ul trase, o dată, de două ori, de nouă. Nu greșea deloc și dacă trăgea seria cu un singur rateu lua medalia de aur. Dacă rata două focuri, o avea pe cea de argint. Dar mai era și sovieticul Kalinin.

Mai rămăseseră vreo cinci focuri. Rossini se opri, privi îndelung pe țeava armei, suflă în ea, o încărcă, trase aer în piept și apoi apăsă pe trăgaci, dar talerul, spre dezolarea spectatorilor, zbură neatins, undeva, departe în ierburile înalte ale poligonului.

— Ura! — strigară vreo doi imprudenți din micul grup de români.

— Piano, mascalzone — mîrîiră cîțiva furioși către cei în culpă, care în entuziasmul lor uitaseră și de regulile sportive și de faptul că acela care ratase era compatriotul spectatorilor...

Urmă focul 21, 22 și 23 care merseră în plin. Focul 24 ratat, declanșă o nouă serie de urale și de felicitări în micul grup român.

Bronzul lui Biță avea acum sclipiri mai nobile.

Acum, era rîndul lui Kalinin. Acesta se apropie de locul său, potrivi pușca și ordonă lansarea talerului, dar acesta zbură vesel și nevătămat spre bălăriile din fundul poligonului. Parcă ne făcea cu ochiul ștrengărește din înaltul cerului.

Nu luase foc pușca și, conform regulamentului, focul se repeta. Deci, nici un motiv de entuziasm.

Nervii noștri erau solicitați la maximum. Biță se plimba de colo, colo. Nu mai avea tăria să privească.

Concursul reîncepu. Dar, stupoare... Sovieticul, enervat, rată primul taler. Noi țopăiam prin spatele tribunelor ca niște copii. Dacă mai ratează două focuri avem medalia de aur — zise nea Petrică.

Kalinin reîncepu, hotărît să nu mai greșească. Și nu mai greși. Ajunsese la focul 21. Trăgea numai în plin, de făcea talerele țăndări, cu o siguranță de mare campion.

Dar veni penultimul foc, cel de-al 24-lea. Noi aproape ne resemnasem, cînd un nou taler scapă neatins.

Se va trage baraj pentru medalia de aur?

Nouă ni se uscaseră gurile de emoție. Kalinin nu mai era calm ca la început. Se plimba de colo-colo. Sucea arma în toate felurile. În sfîrșit se decise. Își ocupă locul din stand. Ultimul foc era și ultima speranță care decidea dacă ieșea campion olimpic el sau Biță al nostru.

Ciudat sport și ăsta. Să depinzi de mîna altuia dacă ieși campion sau nu!

Ni se păru o veșnicie pînă își pregăti arma și se decise să ordone scurt lansarea talerului. Trase. Noi am închis ochii ca la filmele de groază. N-am apucat să-i deschidem, că ne-am pomenit luați pe sus de cei care ne felicitau. Biță plîngea într-un colț. Era campion olimpic. Cucerise o medalie grea cît 7, deoarece aceasta ne arunca în clasamentul națiunilor 4 locuri mai sus.

Zece minute mai tîrziu, în sala de festivități, Biță, orbit de blitzuri, dădea interviuri cu o dezinvoltură de mare campion. Dar modest, nu uita să adauge:

— Acesta este sportul. Neșansa colegilor Rossini și Kalinin a fost șansa mea. Șansa vieții mele...

ION BALAȘ